

הנוסחה של גן עדן

התקבל בתקשור שנערך בתל אביב ב-22.6.24

אם כך, שלום.

אם כך, אנו מתחילים. הזדמנות נוספת לעסוק במתרחש, במתקיים, במה שאינו קיים עוד, במה שמתחיל להיווצר.

אנו נפגשים בפעם זו בזמן מאוד מסוים, שיש לו מאפיינים ייחודיים. במפגש זה, אנו מבקשים לעסוק באחד המאפיינים הללו - אנו מבקשים לעסוק בקרע שבני אדם חווים, אשר עשוי להתגבר בזמן זה במיוחד. אנו מבקשים לעסוק מעט במקורות של הקרע ובהשפעות שלו על היום-יום.

כדי להבין זאת, אנו צריכים כמו לחזור לאחור, ולהסביר דבר מה ביחס להתפתחות האנושית - מה קורה לכם כאשר אתם נולדים ועוברים את המעבר מהמוחלט אל היחסי, מהאחד אל הנבדל.

ההיווצרות של הקרע

זה קורה אט אט, לאחר כניסה לגוף, בתוך שנות החיים הראשונות: התודעה הופכת להיות יותר ממוקדת, חמשת החושים הופכים להיות יותר ויותר דומיננטיים, והחוויה של החיבור לכל הקיים הולכת ומתמעטת ולרוב נעלמת לגמרי. אתם ממשיכים לשאת בתוכם את החיבור לכל הקיים, אבל אתם אינכם מחוברים אל החיבור הזה במרבית הזמן.

יש מי שנמצא במסע התפתחות ואז החיבור הזה הופך להיות יותר מורגש, יותר מודע. אבל אצל מרבית בני האדם, במרבית החיים, החיבור הזה, הגם שהוא מתקיים, הוא אינו מורגש, ובני אדם מתנהלים בעולם הזה כיחידות נבדלות, כמהויות נפרדות. זה נפרד מזה, זה נבדל מזה. כך הם הדברים וברמה כזו או אחרת, כך הם אמורים להיות.

אנו יכולים לדבר על האפשרות שיהיה עתיד שבו בני אדם לא יאבדו את החיבור. בעולם הזה כבר קיימים כאלה, אשר החיבור הזה ממשיך להיות מורגש גם בגדילה שלהם, אבל אלה בחזקת מיעוט של המיעוט. יתכן עתיד שבו החיבור יהיה מורגש אצל יותר ויותר אנשים עד כדי הרוב, אבל העתיד האפשרי הזה הוא אינו ההווה הנוכחי, הוא אינו המציאות בה אתם חיים, והוא אינו העתיד שאתם נכנסים אליו. כלומר, מה שהיה במידה כזו או אחרת ממשיך להתקיים - החיבור שתמיד קיים אצל רוב בני האדם אינו מורגש, ואתם ממשיכים לתפוס את עצמכם כמהויות נפרדות, נבדלות, לכאורה אינדיבידואליות אבל בפועל, קרועות.

המהות של הקרע שעליו אנו מדברים, זה מה שקורה לתודעה של האדם כאשר היא הופכת להיות כה ממוקדת בתוך הגוף עד שהיא מאבדת את הקשר אל כל מה שקיים. זה תהליך טבעי אבל הוא איננו תהליך הרמוני, נגדיר זאת כך - מה שיוצר את הקרע בין התודעה האינדיבידואלית לבין המוחלט הוא רצף של חוויות כואבות שבני אדם חווים

בשנות חייהן הראשונות. כאשר אתם חווים "זה לא אפשרי, זה אסור, זה לא בסדר", אתם מתחילים אט אט להצטמצם אל תוך תודעה אנושית, ומאבדים יותר ויותר את הקשר אל המוחלט.

אתם יכולים לומר שמה שאתם מאבדים הוא חופש, אבל חופש הוא התוצאה של הידיעה, של החיבור אל המוחלט. כאשר האדם יודע שהכול הוא אחד, הוא הופך להיות יותר ויותר חופשי, משום שבתוך ידיעה שהכול מחובר אין ולא יכול להיות לא אפשרי או לא בסדר.

החיפוש אחר ריפוי

אתם מתנהלים באופן הזה, עם קרע בתודעה, ומה שאתם עושים, בין אם אתם מודעים לכך ובין אם לא, הוא לרפא את הקרע הזה. החיפוש, מסע ההתפתחות, הוא למעשה מסע של ריפוי ואיחוי.

אתם מנסים, ומצליחים באופן כזה או אחר, במידה כזו או אחרת, להביא ריפוי לקרע, אבל בו זמנית אתם גם חווים את הקרע בזמנים אחרים או בצמתים אחרים בחייכם הבוגרים.

החוויה של הקרע הופכת להיות יותר מוחשית, כאשר אדם שאתם מכירים עוזב את הגוף או הולך לעולמו. המפגש עם המוות מפגיש את בני האדם עם הקרע שהיה תמיד. אתם יכולים להגיד מנקודת מבט אחת שהמפגש הזה מעמיק את הקרע, אבל מנקודת מבט אחרת הוא חושף את מה שתמיד היה.

הקרע המתקיים במדינה

בזמן זה שבו אנו נפגשים, בחודש זה, בזמן זה, החוויה של הקרע הופכת להיות יותר מוחשית ויותר ברורה, ויש לה ביטויים שונים ופנים שונות במציאות שלכם.

זה לא רק המפגש עם המוות, שיוצר את החוויה הזו. אתם יכולים לראות זאת גם באופן שבו מדינה מתנהלת, את הקרע בין אלה היושבים בראש לבין אלו החיים את חייהם, את הקרע בין אלו המקבלים החלטות לבין אלו המושפעים מההחלטות. זה סוג של קרע שאתם חווים יותר ויותר. אתם חווים את ההשפעה של הקרע הזה, את המצוקה שזו יוצר, והדבר משמעותי, משום שהוא מגביר אצל בני אדם את ההבנה שיש צורך במציאות אחרת.

ההבנה הזו לא מתעוררת אצל כולם באופן אחיד. יש כאלה שממשיכים לצעוק את מה שהם צעקו כל חייהם, ממשיכים לא להאמין ולא לסמוך, ויש את אלה אשר מתחילים יותר ויותר להבין שנדרשים שיתופי פעולה כדי ליצור מציאות חדשה. אנו נפגשים בזמן שבו שני הדברים מתקיימים. יש את אלו הממשיכים לצעוק את מה שהם צעקו תמיד, ויש את אלה המתעוררים יותר ויותר להבנה שיש צורך בשיתופי פעולה.

בחוויה האנושית, במושגים האנושיים, שיתוף פעולה הוא הריפוי של הקרע, הוא מה שנוצר כאשר אתם מרפאים את הקרע. כאשר אתם מתחילים לחוש בקשר, אתם מתחילים לדאוג זה לזה ולא רק לעצמכם; אתם דואגים גם לצרכים של אחרים ולא רק של עצמכם.

אצל חלק מבני אדם, כאשר הם מתחילים לחוש את החיבור שיש בין הכול, מה שקורה הוא שהם מתחילים לדאוג לצרכים של עצמם ולא רק של אחרים. גם זה קורה, משום שיש כאלה אשר מתוך הקרע מתרכזים באחרים ולא בעצמם, בעוד שיש את אלה המתרכזים בעצמם ולא באחרים.

שיתוף פעולה, במהותו, הוא התארגנות כזו המאפשרת לכל השותפים, לכל הנוגעים בדבר, לכל המושפעים, לקבל מענה למה שהם צריכים ורוצים. ההבנה בדבר חשיבותו של שיתוף פעולה הולכת ומתחזקת, הולכת ומתגברת, ויש בכך בשורה שיכולה להיות מנחמת בתוך מציאות שרבים יראו בה רק בתור אסון הוולך ומתגלגל.

ההתגברות של הקרע

אנו נאמר דבר מה שעשוי להיות קשה לתפיסה, אבל אם המציאות הייתה ממשיכה כפי שהיא הייתה עד לפני חודשים ספורים, עד לפני מלחמה זו, או אז היא הייתה מתגלגלת אל אסון נורא. הדברים כפי שהיו לא יכולים עוד להמשיך. מי שאתם הייתם צריך להשתנות. האופן שבו בני אדם חיים זה עם זה צריך להשתנות.

אמרנו זאת בעבר ואנו אומרים זאת גם כעת, מסיבה וכיבוש אינם יכולים להתקיים זה לצד זה. יש צורך בשינוי עמוק, והמלחמה אשר מתקיימת בזמן זה מחייבת בני אדם להשתנות, לעתים באופן כוחני ואלים, לעתים באופן שאפשר להגדירו אולי יותר רך, אולי יותר חומל, אבל בני אדם צריכים להשתנות.

מה שמתרחש במציאות זו הוא ההתגברות של הקרע, של מלחמה הנוצרת בין תודעות התופסות את עצמן כנבדלות - בני אדם אשר אינם מכירים בהשפעה שלהם זה על זה, בני אדם אשר מאמינים שהם יכולים לפגוע באחרים מבלי להיפגע בעצמם. זו התודעה שאתם רגילים אליה, זו התודעה אשר צריכה להשתנות.

הנוסחה לגן עדן

אנו איננו יכולים לומר שמלחמה זו היא סוף תהליך השינוי ולאחריו הכול יהיה טוב, אבל אנו כן יכולים לומר שמלחמה זו מביאה איתה הזדמנות ואף הכרח ליצור שינוי, כלומר להרחיב את ההבנה שאתם אינכם יכולים לפגוע באחר מבלי להיפגע בעצמכם, ומכאן, גם כאשר אתם עושים טוב לאחר, אתם יכולים לחוות טוב בעצמכם. זו ההבנה החדשה ויש כאלה אשר חווים אותה יותר מבעבר. זו התודעה החדשה, שהיא הבסיס למה שאתם יכולים לקרוא לו גן עדן עלי אדמות.

ככל שיותר ויותר בני אדם מכירים בכך שכאשר הם עושים טוב לאחר, הם עושים טוב לעצמם, וזאת מתוך הפעולה של עשיית טוב לעצמם, או אז יכול להיות גן עדן. לא לעשות טוב לאחר ולהזניח את עצמכם, לא לעשות טוב לעצמכם ולהזניח את האחר. מתוך עשייה של טוב למענכם, כאשר אתם עושים טוב לאחרים, הדבר מטיב אתכם. זו הנוסחה לגן עדן. זה מהותו של הממד החמישי, של כדור הארץ החדש, של העידן החדש. זה המבנה התודעתי של האנשים החדשים, אשר אט אט נוצרים, אשר אט אט מתהווים.

"מתוך עשייה של טוב לעצמי, כאשר אני עושה טוב לאחרים, אני מטיב עם עצמי". זו הנוסחה, זה המבנה של התודעה החדשה, וזה מתחיל להיות יותר מובן לאנשים.

ההבנה הזו לעתים מתקבלת בברכה, לעתים היא מעוררת כעס עוד יותר גדול, לעתים היא מעוררת אלימות עוד יותר גדולה. בני אדם מנסים ואף מצליחים לעשות רעש מאוד גדול. כדי לא לשמוע בתוך עצמם את האמת הזו, הם מרעישים. מלחמה היא רעש, אבל זה איננו רק רעש של טילים, של רובים, זה גם רעש של ביקורת עצמית, של רגשי אשמה. זה רעש של כעס של האדם על עצמו.

המלחמה היא חיצונית והיא גם פנימית, בהחלט, והיא מתגברת משום שבני אדם מנסים למחוק את האמת שהם חייבים לשמוע. הם חייבים לא כי מישהו מחוצה לכם אומר לכם את זה, אלא משום שאתם שומעים את זה יותר בבהירות בתוכם. אנו אומרים לא רק ביחס למי ששומע מילים אלה או קורא אותן, אלא ביחס לכל בני האדם.

האמת הזו מתחזקת, והיא הדרך שבה אתם חוזרים מתודעה נפרדת, נבדלת, מהקרע, אל תודעה מאוחדת, מחוברת, מתוך המוחלט. זה, במילים מסוימות, מהותו של מסע ההתפתחות, בהחלט.

זמן זה, חודש זה, מביא איתו את ההתגברות של חוויית הקרע, כאמור מסיבות שונות. אנו מציעים לכם, עבור המשך הדרך, לחזור ולבחון את הקרע בתוכם, את מה אתם מזניחים ביום-יום שלכם. האם אתם שוכחים לעשות טוב לעצמכם? האם אתם שוכחים שאם אתם עושים טוב לאחרים, אתם מטיבים עם עצמכם? האם אתם יכולים לראות כיצד לעשות טוב לעצמכם ולאחרים משלים זה את זה, או שאולי אתם עדיין רואים את האחד כמי שבא על החשבון השני? באיזה אופן התודעה שלכם קרועה עדיין בין אני לבין הם, בין אני לבין אני? אנו מציעים שתבחנו זאת ותגלו באיזה אופן הקרע בא לידי ביטוי. זאת כדי שמתוך זה תוכלו להביא מודעות וריפוי וליצור המשך להתפתחות.

אנו חוזרים ומתארים זאת פעם נוספת - מתוך עשייה של טוב לעצמי, כאשר האדם עושה טוב לאחרים, הוא מטיב עם עצמו. זו התודעה החדשה, זו הנוסחה לגן עדן, ואפשר יותר ויותר ליישם אותה ולחיות אותה, גם בתוך זמן של מלחמה.

אלו הן המילים שלנו לפעם זו.

שמחנו,
אם כך שלום.
טוהר.